

מסכת קינים

פרק ג

א. במה דברים אמורים, בכהן נמלה. אבל בכהן שאינו נמלה, אחת לזו ואחת לזו, שתיים לזו ושתיים לזו, שלש לזו ושלוש לזו, עשה כלן למעלה, מחצה כשר ומחצה פסול. כלן למטון, מחצה כשר ומחצה פסול. חצנים למעלה וחצנים למטה, את שלמעלה, מחצה כשר ומחצה פסול, ואת שלמטה, מחצה כשר ומחצה פסול:

ב. אחת לזו, ושתיים לזו, ושלוש לזו, ועשר לזו, ומאה לזו, עשה כלן למעלה, מחצה כשר ומחצה פסול. כלן למטון, מחצה כשר ומחצה פסול. חצין למעלה וחצין למטון, המרבה כשר. זה הכלל, כל מקום שאפה יכול לחלק את הקנין ולא יהו משל אשה אחת, בין מלמעלה בין מלמטה, מחצה כשר ומחצה פסול. כל מקום שאין אפה יכול לחלק את הקנין עד שיהו משל אשה אחת, בין מלמעלה בין מלמטה, המרבה כשר:

ג. חטאת לזו, ועולה לזו, עשה כלן למעלן, מחצה כשר ומחצה פסול. כלן למטן, מחצה כשר ומחצה פסול. חצין למעלן וחצין למטן, שתיקה פסול, שאני אומר, חטאת קרבה למעלן ועולה למטן:

ד. חטאת ועולה וסתומה ומפרשת, עשה כלן למעלן, מחצה כשר ומחצה פסול. כלן למטה, מחצה כשר ומחצה פסול. חצין למעלן וחצין למטן, אין כשר אלא סתומה, והיא מתחלקת ביניהן:

ה. חטאת שנתערבה בחובה, אין כשר אלא מנין חטאת שבחובה. חובה שנים בחטאת, מחצה כשר ומחצה פסול. וחטאת שנים בחובה, המנין שבחובה כשר. וכן עולה שנתערבה בחובה, אין כשר אלא מנין עולות שבחובה. חובה שנים בעולה, מחצה כשר ומחצה פסול. עולה שנים בחובה, המנין שבחובה כשר:

ו. האנשה שאמרה, הרי עלי קן כנשאלד זכר, ילדה זכר, מביאה שתי קנים, אחת לנדרה ואחת לחובתה. נתנתם לפהו, והפיהו צריך לעשות שלש פרידים מלמעלן ואחת מלמטן. לא עשה כן, אלא עשה שנים למעלן ושנים למטן ולא נמלה, צריכה להביא עוד פרידה אחת, ונקריבנה למעלן, ממין אחד. משני מיניו, תביא שנים. פרשה נדרה, צריכה להביא עוד שלש פרידים, ממין אחד. משני מיניו, תביא ארבע. קבעה נדרה, צריכה להביא עוד חמש פרידים, ממין אחד. משני מיניו, תביא שש. נתנתם לפהו ואין ידוע

מֶה נִתְּנָה, הִלֵּךְ הַכֹּהֵן וַעֲשֶׂה וְאֵין יָדוּעַ מָה עָשָׂה, צָרִיכָה לְהִבְיֵא עוֹד
אַרְבַּע פְּרִידִים לְנִדְרָה, וְשִׁתִּים לְחוֹבָתָהּ, וְחֲטָאת אֶחָת. בֶּן עֲזַאי
אוֹמֵר, שְׁתֵּי חֲטָאוֹת. אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, זֶה הוּא שְׂאֲמָרוֹ, כְּשֶׁהוּא חֵי
קוּלוֹ אֶחָד, וְכִשְׁהוּא מֵת קוּלוֹ שְׂבָעָה. כִּיצַד קוּלוֹ שְׂבָעָה. שְׁתֵּי קֶרְנָיו,
שְׁתֵּי חֲצוֹצְרוֹת. שְׁתֵּי שׁוֹקָיו, שְׁנֵי חֲלִילִין. עוֹרוֹ, לְתַף. מַעְיוֹ,
לְנִבְלִים. בְּנֵי מַעְיוֹ, לְכַנּוּרוֹת. וַיֵּשׁ אוֹמְרִים, אַף צָמְרוּ לְתַכְלֵת. רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן עֲקֻשָּׂא אוֹמֵר, זִקְנֵי עַם הָאָרֶץ, כָּל זְמַן שְׂמִזְקִינֵיו, דַּעְתּוֹ
מִטְרַפֶּת עָלֶיהֶן, שְׁנַאֲמַר (אִיּוֹב יב), מִסִּיר שָׁפָה לְנַאֲמָנִים וְטַעַם
זִקְנִים יִקַּח. אֲבָל זִקְנֵי תוֹרָה אֵינָן כּוֹ, אֵלָּא כָּל זְמַן שְׂמִזְקִינֵיו, דַּעְתּוֹ
מִתִּישָׁבֶת עָלֶיהֶן, שְׁנַאֲמַר (שם), בִּישִׁישִׁים חֲכָמָה וְאֶרֶךְ יָמִים
תְּבוֹנָה: